

На десе-то тешка останала.
Тога зборвить Момир-бегъ войвода :
„А невесто млада Момирице!
Ако стигнишъ десето момичка,
Ke ти истамъ нодзе отъ колена,
Ke ти истамъ рѣце отъ рамена,
Ke тѣ отвѣртамъ очи отъ глобо'и,
Ke т' оста'амъ млада темничарка,
Ke т' оста'амъ млада улогарка!“
Кога дойде време да постигнѣтъ,
Си ъ зеде наймала Тодора,
Си отиде во гора зелена,
Ми седнале подъ зелени я'орѣ;
Си постигна млада Момирица;
Не ми бѣше десето момиче,
Туку бѣше едно мѣшко дете.
Си го зави во кумашъ пелена,
Си го пови со сѣрмени повой.
Дете плачитъ дурѣ лиска сѣ ронѣтъ.
Сѣ распули млада Момирица,
Догледала оганъ на планина,
Си ъ пуци Тодора малечка,
Ѣ донесе оганъ отъ планина.
Развалиле силни-не огнѣи,
Изгреале дете малечко'о.
Ми заспала млада Момирица.
Си дойдо'е до три нарѣчници;
А Тодора очи не затворатъ,
Гле'атъ, слушатъ до три нарѣчници: —
„Пѣрва велитъ, ай до го земиме;
Втора велитъ да го не земаме,
Дури да сѣ дете сторитъ,
Дете сторитъ до седумъ години;
Трека велитъ нека раститъ дете,
Да сѣ сторитъ юнакъ за женене,
Ke му свѣршѣтъ 'уба'а не'еста,
Ke му свѣршѣтъ и ke ъ земеетъ;
Ko ke одѣтъ въ цѣрковъ на венчане,
Тога юнаак да си го земиме.“
Нарѣча'е и си побегна'е.